

как царство ни самъ себе си срами!

Федоръ
Почакай, всичко ний ще уредимъ!..

Князъ Иванъ Петровичъ
Срамувамъ се за тебе, господарю,
царю на цѣла Русь! — Прощай!

Федоръ /Князъ/

Ахъ, Боже мой! Отиде си! А это — Княже!
и този иска самъ да не остави!
Ти, муря... се мезувамъ! А какво
ще стане отъ земята ни?

Годуновъ

та мога ли да муря азъ при тебе,
когато ти разцѣнтъ ми си вирзаль?

Федоръ

Не е твой, муря, не! Ще оиде всичко
твой както искашъ. Е, какво? Съгласенъ
ли си? Да, муря? Да?

Годуновъ

Съ това условие
съгласенъ съмъ, царю велики, но
попни, че само твой ще мога азъ
да продължавамъ да ти служа!

Федоръ

благодаря, благодаря ти! Знаешъ, муря,
ний нѣтъ Шуйски да успокоимъ —
вижъ, мой не те разора; азъ само вчера
не те разбрахъ.

/Влиза Клеиминъ, подава
книжка на Годуновъ и излиза —
Годуновъ ги премекча набързо
и ги дава на Федоръ./

Годуновъ

най-нѣрво, прочети,